

## การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน The Development of Listening and Speaking Skills for Early Childhood by Using Folk Tale-telling Activities

<sup>1</sup>ดารินี ภูทอง และ <sup>2</sup>ไพฑูรย์ ธีระวัฒน์วงศ์  
<sup>1</sup>Darinee Phoothong and <sup>2</sup>Phetcharawalai Thirawanutpong  
<sup>1,2</sup>มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ  
<sup>1,2</sup>North Bangkok University  
<sup>1</sup>Corresponding Author. Email: darinee.ph@northbkk.ac.th

### บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 25 คน โรงเรียนเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ 1) แผนการจัดประสบการณ์ 2) แบบทดสอบทักษะการฟัง 3) แบบทดสอบทักษะการพูด 4) แบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า 1. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ประกอบการใช้กิจกรรมเล่านิทานระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.50 / 82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยกิจกรรมการเล่านิทานระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.825หรือคิดเป็นร้อยละ 82.50 3.ทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภายหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**คำสำคัญ :** ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, การเล่านิทานเด็กปฐมวัย

### Abstract

The purpose of this research was to 1. Develop experience plans by Using story telling activities which had the efficiency criteria of 80/80 2. Study the effectiveness index of experience plan by Using story telling activities of Kindergarten 2 student 3. compare the thai listening and speaking skills of Kindergarten Using story telling activities and sample groups that Use in research Which are 25 preschoolers, kindergarten 2 student , semester 2, academic year 2562, private school, Sai Mai District, Bangkok The instruments used in this study were purposive sampling. Tools used in this study were 1) experience plan, 2) listening skills test, 3) speaking skills test, 4) language behavior observation form. The statistics used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation. Test hypotheses using t-test (Dependent Samples)

The results of the research showed that 1. Experience arrangement plan for developing Thai listening and speaking skills With early childhood story telling activities Kindergarten 2 student has an efficiency equal to 90.50 / 82.50 which is higher than the specified criterion. 2. The effectiveness of learning index by the experience management plan for developing listening skills and speaking with storytelling activities at preschool level, kindergarten 2 student , equal to 0.825 or 82.50% 3. Kindergarten 2 student

have listening and speaking skills before school and after school. Differences were statistically significant at the .05 level.

**Keywords :** Listening Skill, Speaking Skill, Early childhood storytelling

## บทนำ

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์เป็นเครื่องมือสำคัญของการคิดซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาในขั้นสูงก่อให้เกิดการเรียนรู้เด็กใช้ภาษาสื่อสาร แสดงความต้องการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น แสดงความเป็นตัวตนของเด็กค้นหาข้อมูลจินตนาการ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ หากไม่มีภาษาการติดต่อสื่อสารย่อมเป็นไปด้วยความยากลำบาก ภาษาเป็นระบบที่มีความซับซ้อน ครูจึงควรทำความเข้าใจความหมายของภาษาให้กระจ่างชัดเพื่อปรับมุมมองของตนที่มีต่อภาษาให้ถูกต้องเพื่อพัฒนาการออกแบบการจัดประสบการณ์ส่งเสริมศักยภาพทางภาษาให้แก่เด็กปฐมวัยได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552) กระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กนั้นจะพัฒนาตามลำดับจากการเลียนเสียงที่ได้ยินได้ฟังได้สัมผัส การลองผิดลองถูก แสดงท่าทางตามเสียงนั้น เมื่อได้รับการทดลองแล้วได้รับการตอบสนอง เด็กจะสะสมความจำและรับการใช้ภาษานั้นมาเป็นของตนการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่ดี คือการเปิดโอกาสให้เด็กพูด สนทนาโต้ตอบ หัดฟัง ฝึกอ่าน การได้เล่าเรื่องล้วนเป็นการสร้างความมกงามในการเรียนรู้ภาษาให้กับเด็กทั้งสิ้น (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551) การส่งเสริมศักยภาพทางภาษาและการรู้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัยควรจำเป็นต้องศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552)

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยตามที่ พัทยาภรณ์ สิงห์กานตพงศ์ (2553) กล่าวไว้ควรเริ่มการสร้างตัวอย่างให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้ผู้อ่านเรื่องที่เด็กมีความสนใจตามช่วงวัยและพัฒนาการนิทานนับเป็นสื่อทางการเรียนรู้ที่เด็กปฐมวัยให้ความสนใจที่ต่อนึ่งการสร้างตัวอย่างผ่านนิทาน จึงเป็นรูปแบบที่ควรนำไปใช้เพื่อสร้างเสริมพฤติกรรมสังคมทางบวก ให้เกิดแก่เด็กปฐมวัยหลังจากนั้นควรสร้างโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการมีประสบการณ์ตรง หรือผ่าน การจำลองสถานการณ์จริงที่ใช้จินตนาการเป็นการดำเนินกิจกรรม ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของครูพ่อแม่ และผู้เลี้ยงดูเด็กจะต้องพิจารณาเลือกสรรเรื่องที่จะให้เด็กได้รับสารอันพึงประสงค์ ในบรรดาเรื่องที่หลากหลาย นิทานเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากนักการศึกษาว่าเป็นวิถีทางที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการพัฒนาจิตใจมนุษย์ตั้งแต่สมัยโบราณจวบจนปัจจุบัน (ดวงเดือน แจ่มสว่าง, 2542) สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548) กล่าวไว้ว่า นิทานเป็นอุปกรณ์สำคัญของครูปฐมวัยที่ใช้ในการสอนนิทานเป็นเครื่องมือการสอนที่มีประสิทธิภาพ สามารถจูงใจให้ผู้เรียนคล้อยตาม กระตุ้นให้คิดกระตุ้นให้แสดงออกและเป็นแบบหล่อนพฤติกรรมต่อการเรียนการสอน นิทานช่วยการสอนของครูปฐมวัยในด้านเป็นสื่อนำเข้าสู่บทเรียน สื่อการสอนภาษาการคิดแก้ปัญหา การศึกษาตามจุดประสงค์ของครู เป็นแหล่งการเรียนรู้ด้วยการฟังเป็นเครื่องบันเทิงใจ ผ่อนคลายอารมณ์ เพื่อฝึกการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์สมาธิ และการฟัง ส่งเสริมการอ่านและเป็นสื่อประกอบการเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจการพัฒนาคุณลักษณะพฤติกรรมสังคมทางบวกของเด็กปฐมวัยสามารถทำได้หลากหลายวิธี แต่วิธีที่เด็กชอบมากที่สุดคือการจัดกิจกรรมเล่านิทาน นิทานเป็นสิ่งเร้าในการเรียนรู้ของเด็กซึ่งมักชอบคิดเปรียบตนเองกับตัวละครในนิทาน ทำให้เด็กเข้าใจตัวละครได้ดีขึ้นและเป็นการสอดคล้องกับพัฒนาการทางด้านสังคม ทั้งนี้ อัครภูมิ จารุภากร และพรพิไล เลิศวิชา (2551) กล่าวว่า นิทานเป็นที่จำลองสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในโลกมาไว้ในนิทาน เมื่อเด็กฟังเรื่องราวจากนิทานต่อเนื่องนานเข้าเหมือนเด็กได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ในโลกเช่นเดียวกัน นอกจากนิทานจะมีคุณค่าแล้วการเลือกนิทานเพื่อนำมาเป็น

เครื่องมือในการปรับและส่งเสริมพฤติกรรมสังคมทางบวกของเด็กปฐมวัยก็มีความสำคัญอย่างมาก การเลือกนิทานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ย่อมทำให้เกิดคุณค่ามากมายมหาศาลต่อเด็กปฐมวัย

นิทานเป็นสื่อการสอนที่สำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยเพราะการเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่ง ที่เด็กให้ความสนใจ อยากรู้อยากทำตามและมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นิทานสามารถทำให้เด็กคล้อยตามเนื้อหาที่ครูเล่า การได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาจากการได้ฟังได้ตอบโต้ ได้ตอบ ซึ่งเป็นปัจจัยเหล่านี้ช่วยให้เด็กพัฒนาภาษาได้ดี (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551) กระบวนการเรียนรู้ที่นำนิทานเข้ามาเป็นสื่อเพื่อการเรียนรู้ในสาระวิชาต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การนำข้อคิดในด้านคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยม ที่ใด%รับจากนิทานสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง ผู้เรียนมีความสุข สนุกกับการเรียนรู้ (สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ, 2545) การที่ครูหรือผู้ใหญ่ ได้ใกล้ชิดเด็ก โดยการเล่านิทานหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ จะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจเด็กได้ดี ช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดี ตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก ช่วยขัดเซยประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กในชนบทให้มีความเท่าเทียมกับเด็กในเมือง เสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ความคิดและจินตนาการแก่เด็ก สร้างทักษะฝึกให้เป็นนักฟังที่ดี (วาโร พึ่งสวัสดิ์, 2544) การเล่านิทานเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะเด็กปฐมวัย เป็นวัยที่ชอบฟังนิทานเป็นอย่างยิ่ง เราสามารถนำเอาวิธีการเล่านิทานมาใช้เพื่อเกิดประโยชน์ปลูกฝังให้เป็นเด็กช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต ขณะเล่านิทานให้ลูกฟังลูกอาจจะไม่เข้าใจข้อความบางตอนหรือศัพท์บางคำ ลูกก็อาจจะถามหรือให้เล่าซ้ำพฤติกรรมเช่นนี้ จะทำเด็กเป็นคนที่ไม่กล้าถาม กล้าแสดงออก ทำให้เด็กเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากขึ้นไป ฝึกหัดทักษะทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เป็นการฝึกทักษะทางด้านการอ่าน ช่วยให้เด็กรักการอ่านทำให้เด็กมีความฉลาดทางปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ (กรมวิชาการ, 2546)

จากปัญหาดังกล่าวผู้ศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาแนวทางและวิธีการแก้ไขเด็กปฐมวัยให้มีทักษะการพูดออกเสียงที่ถูกต้อง และสามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ ดังนั้นจึงได้สนใจใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ซึ่งข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องจากการศึกษาจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและทักษะการฟังและการพูดเพื่อพัฒนาเด็กให้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น ผลที่ได้รับสื่อสารของเด็กปฐมวัย อันเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อม ตลอดจนเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาเพื่อการเรียนรู้ในชั้นสูงต่อไปในอนาคตได้นำไปใช้จัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

## สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ด้วยแผนการจัดประสบการณ์ประกอบโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน มีทักษะการฟังภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ด้วยแผนการจัดประสบการณ์ประกอบโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน มีทักษะการพูดภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

## วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้กระบวนการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design)

### ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยคือเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเอกชนเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 440 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยคือเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 25 คน โรงเรียนเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 4 ชนิด ได้แก่

1. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน จำนวน 10 แผน
2. แบบทดสอบทักษะการฟัง ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ
3. แบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ
4. แบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษา จำนวน 1 ฉบับ

### การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้
  - 1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
  - 2) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการเล่นิทานและการเลือกนิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานที่เหมาะสมกับวัยนักเรียน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อคัดเลือกนิทานที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาไทยด้านการฟังและการพูด
  - 3) ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานที่ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าเหมาะสมจำนวน 10 เรื่อง นำนิทานทั้ง 10 เรื่อง มาสร้างแผนการจัดประสบการณ์การเล่นิทาน นำแผนการจัดประสบการณ์การเล่นิทาน นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
  - 4) ปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
  - 5) นำแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเอกชน เขตสายไหม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน
  - 6) ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน แล้วนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

## 2. การสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาวิธีการสร้าง โดยศึกษาแบบทดสอบวัดความพร้อมทางภาษาของประภาพันธ์ นิลอรุณ (2530 : 65-72) ความสามารถทางภาษาของกาญจนา สุวรรณธาร (2537 : 73-79) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง

2) สร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง จำนวน 1 ฉบับ รายละเอียดดังนี้

(1) ทดสอบมารยาทในการฟังจำนวน 10 ข้อ (2) ทดสอบการจำแนกเสียง จำนวน 10 ข้อ (3) ทดสอบการฟังเป็นคำ จำนวน 10 ข้อ (4) ทดสอบการฟังเป็นประโยค จำนวน 10 ข้อ (5) ทดสอบการฟังและจับใจความ จำนวน 10 ข้อ

3) นำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อขอข้อเสนอแนะแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับสำนวนภาษาของข้อถาม

วิเคราะห์หาดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการฟังกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ สมนึก ภักทิยธนี (2544 : 166-167)

ให้ คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องพบว่าแบบทดสอบทุกข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยมีค่า IOC ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 อยู่ในระดับใช้ได้ ทุกข้อ

4) นำแบบทดสอบทั้งฉบับ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเอกชน เขตสายไหม จำนวน 20 คน แล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ ดังนี้

(1) วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) โดยใช้วิธีของลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อ (B) โดยใช้วิธีของบุญชม ศรีสะอาด แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.36 ถึง 0.82 และค่าอำนาจจำแนก (B) ระหว่าง 0.40 ถึง 0.84 จำนวน 50 ข้อ เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบทักษะการฟัง

(2) วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการพูดทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของโลเวทท์ (Lovett) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.82

5) นำแบบทดสอบไปจัดทำพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

## 3. การสร้างแบบทดสอบทักษะการพูด มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1) ศึกษาวิธีการสร้าง โดยศึกษาแบบทดสอบวัดความพร้อมทางภาษาของประภาพันธ์ นิลอรุณ (2530 : 65-72) ความสามารถทางภาษาของกาญจนา สุวรรณธาร (2537: 73-79) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูด

2) สร้างแบบทดสอบทักษะการพูด จำนวน 1 ฉบับ รายละเอียดดังนี้

(1) ด้านที่ 1 การสนทนาและตอบคำถาม จำนวน 10 ข้อ

(2) ด้านที่ 2 การแสดงความคิดเห็น จำนวน 10 ข้อ

(3) ด้านที่ 3 การเล่าเรื่องจากเรื่องที่ฟังจำนวน 10 ข้อ

(3) นำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อขอข้อเสนอแนะแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับ  
สำนวนภาษาของข้อคำถาม

วิเคราะห์หาดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)  
โดยมีเกณฑ์การให้ คะแนน ดังนี้ สมนึก ภัททิยธนี (2544 : 166-167)

ให้ คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่าแบบทดสอบทุกข้อมีความสอดคล้องกับ  
จุดประสงค์การเรียนรู้โดยมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 อยู่ในระดับใช้ได้ ทุกข้อ

4) นำแบบทดสอบทั้งฉบับ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเอกชน  
เขตสายไหม จำนวน 20 คน แล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ ดังนี้

(1) วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) โดยใช้ วิธีของลัว่น สายยศ และอังคณา สายยศ  
และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อ (B) โดยใช้วิธีของบุญชม ศรีสะอาด แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มี  
ค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.34 ถึง 0.85 และค่าอำนาจจำแนก (B)ระหว่าง 0.39 ถึง 0.78 จำนวน 15 ข้อ  
เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบทักษะการพูด

(2) วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการพูดทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของ  
โลเวทท์ (Lovett) ได้ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (rcc) เท่ากับ 0.82

5) นำแบบทดสอบไปจัดทำพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษาลักษณะสำคัญแบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง  
และทักษะการพูด การสังเกตในแต่ละครั้งผู้สังเกตจะสังเกตพฤติกรรมซึ่งดำเนินการตามแผนการจัดประสบการณ์  
แล้วทำการบันทึกพฤติกรรมคะแนน ลงในแบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษา เกณฑ์การให้ คะแนน มีดังนี้

ให้ 0 คะแนน เมื่อเด็กไม่สนใจ และไม่ปฏิบัติหรือไม่ตอบคำถาม

ให้ 1 คะแนน เมื่อเด็กให้ความสนใจและปฏิบัติหรือตอบคำถามได้

#### สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1) การหาความสอดคล้อง IOC ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดกับจุดประสงค์  
การเรียนรู้

2) ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูด

3) การหาค่าอำนาจจำแนก

4) การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูด

2. สถิติพื้นฐานร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 101,103)

3. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้ สูตร E1/E2 (เผชญิ กิจระการ, 2544)

4. วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลโดยใช้ สูตร ดังนี้ (เผชญิ กิจระการ, 2546)

ประสิทธิภาพ

$$= \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{จำนวนนักเรียน} * \text{กับคะแนนเต็ม} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

## 5. สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะการฟังและทักษะการพูด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยใช้สูตร t - test (Dependent Sample)

### ผลการวิจัย

1. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยกิจกรรมการเล่นที่ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E1) ของแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้วยกิจกรรมการเล่น ชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมทางภาษาระหว่างเรียนของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ด้านทักษะการฟัง คะแนนเฉลี่ย 47.5 ด้านทักษะการพูด คะแนนเฉลี่ย 29.5 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางภาษาโดยรวม 82.50 ประสิทธิภาพของกระบวนการ E1 เท่ากับ 90.50

2) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E2) ของแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้วยกิจกรรมการเล่น ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง เท่ากับ 22.68 คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบทักษะการพูด เท่ากับ 26.00 คะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง และการพูด เท่ากับ 48.50 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E2 เท่ากับ 89.50

3) ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ของแผนการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้วยกิจกรรมการเล่น ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 90.50 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 88.50 ดังนั้น แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้วยกิจกรรมการเล่น ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จึงมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 90.50/ 82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. การหาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยกิจกรรมการเล่น พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วย แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยกิจกรรมการเล่น ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.825 หรือคิดเป็นร้อยละ 82.50 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะด้านการฟัง และการพูดเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.50

3. การเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์การเล่นการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาไทย ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลัง การจัดประสบการณ์การเล่น ด้วยการทดสอบ t-test ผลการทดสอบดังในตาราง 2

**ตาราง 1** ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์การเล่น

| ทักษะการฟัง  | N   | $\bar{x}$ | S.D. | t      | p-value |
|--------------|-----|-----------|------|--------|---------|
| ก่อนการทดลอง | 25  | 6.00      | 1.05 | 25.50* | .000    |
| หลังการทดลอง | 125 | 27.50     | 1.20 | 82.50* | .000    |

\* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการฟังก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**ตาราง 2** ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์ เล่านิทาน

| ทักษะการพูด  | N  | $\bar{x}$ | S.D. | t      | p-value |
|--------------|----|-----------|------|--------|---------|
| ก่อนการทดลอง | 25 | 11.50     | 1.88 | 25.50* | .000    |
| หลังการทดลอง | 25 | 26.00     | 1.37 | 82.50* | .000    |

\* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### สรุปผลการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ด้วยกิจกรรมเล่านิทาน ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.86 / 88.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วย กิจกรรมการเล่านิทาน ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.8370 หรือคิดเป็นร้อยละ 83.70
3. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการฟังก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

### อภิปรายผลการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมเล่านิทาน ระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.50 / 82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอาจเป็น เพราะว่าการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กชื่นชอบ เด็กให้ความสนใจฟังนิทาน และมีการแสดงอารมณ์ร่วมตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ในนิทานที่ครูเล่าเมื่อเด็กฟังนิทาน เด็กจะเกิดความคิดตามนิทาน เด็ก ๆ สนใจฟังติดตามเรื่องราว และซักถามในเนื้อเรื่องหรือความเป็นไปของนิทาน สอดคล้องกับ สาวตรี รุญเจริญ (2549) ที่ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานว่า การฟังนิทานช่วยปลูกฝังให้เป็นเด็กช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต ขณะเล่านิทานหากเด็กไม่เข้าใจข้อความบางตอนหรือศัพท์บางคำเด็กก็อาจจะถามหรือให้เล่าซ้ำ พฤติกรรมเช่นนี้ จะทำเด็กเป็นคนที่กำลังถาม กล้าแสดงออกทำให้เด็กเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากขึ้นไปทำให้เด็กมีความฉลาดทางปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) กิจกรรมการเล่านิทานครั้งนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะ การฟังและการพูดเมื่อเด็กได้ฟังนิทาน จะนั่งนิ่ง ๆ และสนใจฟัง แสดงถึงการมีสมาธิและมีมารยาทในการฟัง ครูได้เสริมแรงด้วยการแสดงความชื่นชมเด็กที่มารยาทในการฟังให้เพื่อน ๆ ได้ร่วมชื่นชม และเป็นตัวอย่างที่ดีในการฟัง เมื่อเด็กมีข้อสงสัย ให้ยกมือเพื่อขอซักถาม ซึ่งเด็ก ๆ ทุกคนปฏิบัติตามด้วยดี สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงสมร ศรีใสคำ (2552) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด ของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่าประสิทธิภาพ

ของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.77/88.33 และสอดคล้องกับการศึกษาของ วิจารณ์ ยาศรีดิษฐ์ (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานและกิจกรรมการศึกษานอกห้องเรียน ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน มีค่าดัชนีประสิทธิภาพเท่ากับ 95.63/92.29 ซึ่งจากผลการศึกษาครั้งนี้และงานวิจัยที่นำมาอภิปรายผลในครั้งนี้ สรุปได้ว่ากิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา การฟัง และการพูดเป็นแผนการจัดประสบการณ์ที่มีประสิทธิภาพ

2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.8370 หรือคิดเป็นร้อยละ 83.70 ค่าดัชนีประสิทธิผลนี้ แสดงให้เห็นพัฒนาการของเด็กนักเรียนที่เกิดขึ้นจากการจัดประสบการณ์ด้วยแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ผลการศึกษาพบว่าพบว่านักเรียนมีคะแนนจากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดเพิ่มสูงขึ้น หลังจากที่ได้รับการจัดประสบการณ์ด้วยแผนการจัดประสบการณ์ดังกล่าวโดยมีการเพิ่มขึ้นของคะแนนถึงร้อยละ 83.70 จากก่อนการจัดประสบการณ์เมื่อเด็กได้เรียนรู้โดยการฟังนิทาน เด็กเกิดการพัฒนากิจกรรมการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง และการพูด สอดคล้องกับ วราภรณ์ รักวิจัย (2535) ที่ได้กล่าวถึงคุณค่า และความสำคัญ ของนิทานว่านิทานเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็กได้ผลการพัฒนาการเรียนรู้ จนมีค่าดัชนีประสิทธิผลสูงถึง 0.8370 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการเล่านิทานทำให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะการฟัง และการพูดจนมีคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นสอดคล้องกับ ดวงสมร ศรีใสคำ (2552) ได้ศึกษาผลของ กิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการศึกษา พบว่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด มีค่าเท่ากับ 0.7558 และสอดคล้องกับการศึกษาของ วิจารณ์ ยาศรีดิษฐ์ (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และกิจกรรมการศึกษานอกห้องเรียน ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8609

3. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการฟังก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เป็นเพราะการใช้กิจกรรมการเล่านิทานและการฝึกฝนให้เด็กรู้จักฟัง มีสมาธิในการฟังอย่างมีมารยาท เด็กเรียนรู้การฟังทั้งเป็นคำ เป็นประโยค และการจับใจความสำคัญ ของเรื่องที่ฟัง ทำให้เกิดการพัฒนากิจกรรมการฟัง สอดคล้องกับการศึกษาของ นางลักษณ์ กันปัญญา (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร ของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่อง หน่วยเที่ยวสวนสะอื้น โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะ การใช้ภาษาในการสื่อสารของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่อง หน่วยเที่ยวสวนสะอื้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มีความสามารถด้านการฟังสูงขึ้น

4. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะการจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานมีการสอดแทรกคำถามกระตุ้น ให้เด็กสนทนาและตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ให้เด็กพูดแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง และให้เด็กได้เล่าเรื่องที่ได้อ่าน โดยใช้ภาษาของตนเอง ทำให้เด็กได้ฝึกฝนทักษะการพูด จนเกิดการพัฒนากิจกรรมการพูดสูงขึ้น สอดคล้องกับ

การศึกษาของ พิษณุตา ธาตุอินจันทร์ (2551) ได้ศึกษาการใช้นิทานภาพพัฒนา ทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่าการใช้นิทานภาพทำให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับดีมาก

### ข้อเสนอแนะ

#### 1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1) การเล่านิทาน ควรเลือกใช้นิทานที่มีภาพประกอบ เพราะเด็กจะให้ความสนใจและชื่นชอบภาพประกอบนิทาน เด็กจะมีโอกาสได้ฝึกทักษะความช่างสังเกต และฝึกการซักถามเมื่อเห็นภาพประกอบนิทาน และเมื่อฟังเนื้อเรื่องของนิทาน ซึ่งจะทำให้เกิดพัฒนาได้หลากหลายขึ้น

2) การเล่านิทานครูควรใช้น้ำเสียงที่แตกต่างกัน เพื่อให้เด็กสนใจและเกิดการรับรู้อารมณ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในนิทาน จะทำให้การฟังนิทานมีอรรถรสมากขึ้น

3) การสังเกตพฤติกรรมของเด็กในขณะทำกิจกรรม ควรมีผู้ช่วยบันทึกหรือประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อช่วยลดภาระของครูในการดำเนินกิจกรรมเล่านิทานได้

#### 2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

1. ควรมีการศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนด้วย เพื่อให้เป็นการพัฒนาทักษะทางภาษาที่สมบูรณ์

2. อาจมีการพัฒนากิจกรรมการเล่านิทานโดยเสริมกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติ ให้เด็กได้ปฏิบัติเล่นบทบาทสมมติตามนิทานที่ฟัง จะเป็นการเชื่อมโยงทักษะการใช้ภาษาไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะทางด้านร่างกาย และยังเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานอีกด้วย

### เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ .(2546) .คู่มือการจัดกิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาจิตพิสัยในระบบ

การเรียนการสอน ระดับก่อนประถมศึกษา .กรุงเทพมหานคร : กรมการศาสนา

กาญจนา สิงห์เรศ.(2551) .ผลของการจัดกิจกรรมประกอบอาหารแบบร่วมมือที่ต่อพฤติกรรมทาง

สังคมของเด็กปฐมวัย.วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548).เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. วารสารการศึกษาปฐมวัย, 1,4

(กันยายน) : 30-39

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร :

เบรนเบส บุ๊คส์

กุลยา ตันติผลาชีวะ.(2542). การเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน 3-5 ขวบ. กรุงเทพฯ : โชติสุขการพิมพ์.

ดวงสมร ศรีไธคำ .(2552) . ศึกษาผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อการพัฒนาการทางภาษาด้านการ

พูดของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.การศึกษาค้นคว้า

อิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ดวงเดือน แจ่มสว่าง. (2542). นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. สงขลา : สถาบันราชภัฏสงขลา.

นงลักษณ์ กันปัญญา .(2549) .ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารของเด็กปฐมวัยโดยใช้

หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่อง หน่วยเที่ยวสวนละอ้อน.การศึกษาค้นคว้าอิสระกศ.ม.

มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประภาพันท์ นิลอรุณ. (2530). ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พิทยาภรณ์ สิงห์กานตพงศ์. (2553). ชุดกิจกรรมการจัดประสบการณ์นิทานเสริมคุณธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E1/E2). วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8(1), 30-36, (กรกฎาคม).
- พิชญาดา ธาตุอินจันทร์. (2551). ได้ศึกษาการใช้นิทานภาพพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. การค้นคว้าแบบอิสระ กศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วราภรณ์ รักวิจัย. (2535). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : แสงศิลป์การพิมพ์.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2544). การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิภาวรรณ ยาประดิษฐ์. (2549). ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานและกิจกรรมการศึกษานอกห้องเรียน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สาวิตรี รุญเจริญ. (2549). นิทานทำให้เด็กฉลาด. วารสารศูนย์บริการวิชาการมหาวิทยาลัยขอนแก่น. 14(2), 29 – 32, (เมษายน-มิถุนายน).
- สมนึก ภัททิยธนี. (2544). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบความคิด. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). การอนุรักษ์หนังสือ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- อัศรภูมิ จารุภากร และพรวิไล เลิศวิชา. (2551). สมอเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สถาบันวิทยาการการเรียนรู้.